

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedige meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermismeisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdrongen land van Saaftinge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St Nikolaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Giergaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Streng Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwte Van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachster; 128. De gelaasde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouters; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreesselijke avond; 175. De gevluchte slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongens-harten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groot Broer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prairie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 233. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schargravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Kleine Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

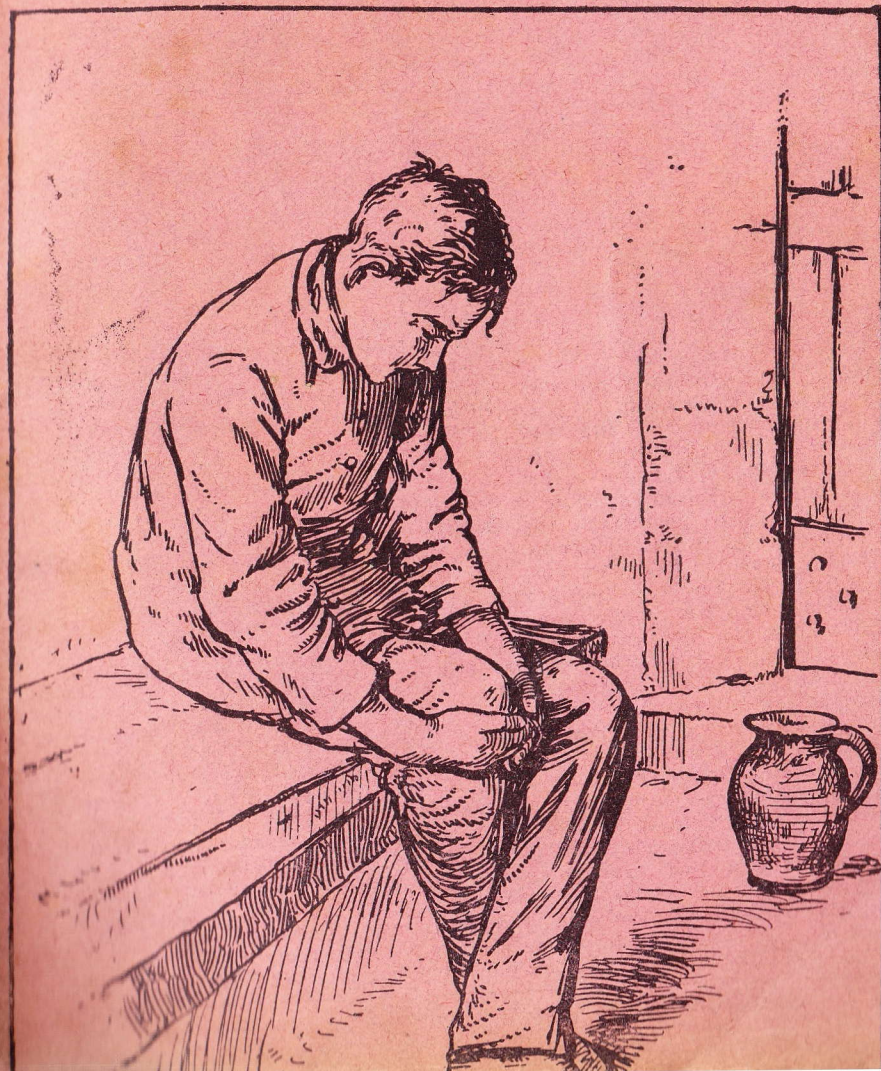
— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 281.

A. HANS

De Dochter van den Cipier

DE DOCHTER VAN DEN CIPIER.

L.

De diligence van Brugge naar Blankenberge stond 's avonds op de Groote Markt der West-Vlaamsche hoofdstad gereed om te vertrekken. De voerman kwam uit een herberg, met eenige pakken. Hij plaatste die op het dak, waar ook kisten stonden. Hij bond over alles een zeil.

Dan stak hij zijn hoofd binnen den wagen.

— Allen passagiers voor Uitkerke en Blankenberge? vroeg hij.

— Zet mij af aan den weg naar Lissewegel riep een boer.

— Goed! 't Zal gebeuren...

De voerman sloot de deur.

— Zek, ik moet zeker blijf staan! schreeuwde een Fransch soldaat, die ook uit een herberg kwam.

— Kom dan op tijd! bromde de voerman.

— Kij zwijk moet... Ik zijn een soldaat van Napoleon...

— Ja, dat weet ik niet, maar uw beste wapen is een pot bier! spotte de voerman, de deur openend.

De soldaat, Louis Bertier, was te Blankenberge wel bekend. Hij woonde er reeds vier jaar en was er met een Vlaamsch meisje getrouwd. Zoo had hij vrij goed onze taal geleerd.

Maar Louis Bertier was zeer hoogmoedig. Hij dronk veel en dan snoefde hij nog meer.

't Was in 't jaar 1798, en Frankrijk had ons land ingelijfd. Napoleon had als eerste consul der Fransche republiek reeds groote macht.

Louis Bertier behoorde tot het klein garnizoen van Elankenberg, dat daar waken moest op Engelsche schepen, want Frankrijk was in oorlog met Engeland.

— Ga uit dien hoek, ik wil daar zitten! zei Bertier tot een meisje van ongeveer zeventien jaar.

— Is er elders geen plaats genoeg? vroeg een jonge man, die aan den overkant zat.

— O, twist er niet om, sprak het meisje, en ze schoof reeds op.

— Een soldaat van Napoleon mak kommandeer tot burgers en boer, hernam Bertier. Un, deux, trois... en kij doet wadde ikke zek...

De wagen zette zich in beweging en de soldaat van Napoleon kreeg zulk een schok, dat hij omver tuimelde.

Men lachte luid en Bertier werd daardoor nog kwader.

Hij krabbelde recht, zonk op de bank neer en snauwde:

— Wie durf lak met mij?

Ieder zweeg nu... De passagiers waren te verstandig om den dronkaard op te hitsen. Bertier raasde nog wat voort en sloot toen de oogen.

Men praatte over het weer, en dan over den kwijnenden handel.

't Meisje dat in den hoek gezeten had en plaats maakte voor Bertier, keek naar den jongen man, die haar te hulp was willen komen. Ze kende hem niet. Hij moest een vreemdeling zijn. Ze had dadelijk gehoord, dat zijn taal niet van deze streek was.

— Misschien een vluchteling uit Brabant, of Limburg, die naar Engeland wil, dacht ze.

Anna Goudenaar — zoo heette ze — wist, dat er ginder opstanden waren geweest tegen de Franschen, te Willebroek, Diest, Herenthals en elders. En velen die er aan deel hadden genomen moesten vluchten.

De jonge man had ook de oogen gesloten en scheen in diepe gepeinen verzonken.

— Misschien peinst hij aan zijn ouders, zei Anna Goudenaar bij zich zelf. Wie weet, voor hoe lang hij van hen gescheiden is... 't is zulk een ellendige tijd...

De Franschen speelden den baas en dwongen jonge mannen van ons land voor hen te vechten in vreemde landen. Ze eischten ook veel geld, levensmiddelen, allerlei goederen. Ons volk was niet meer vrij. En wie te luid kloeg, was al verdacht.

— Arme jongen! dacht Anna, nogmaals naar den vreemdeling blikkend. Hij moet wel dapper geweest zijn. Hij zou zich nog in gevaar brengen om mij te beschermen tegen dien brutalen Bertier.

De wagen was nu buiten de stad en hobbelde over ruwe keien.

Louis Bertier schoot wakker.

— Waar ben ik? vroeg hij in 't Fransch. O, ja, vervolgde hij in dezelfde taal, ik zit in deze rammelkas naar Blankenberge...

Lodderig keek hij rond.

— Kij moet nok opschuift! snauwde hij tot Anna.

— Maar ge hebt toch plaats genoeg, merkte het meisje op.

— Ikke wil heb veel place, hoort kij dadde!

En kij moet doen wadde ikke zek. Un, deux, trois...

Hij gaf Anna een ruwen 'stoot en lachte grijnzend. Maar de vreemdeling mijmerde nu niet meer. Hij greep Bertier bij de borst, duwde de deur open en liet den soldaat op den weg tuimelen. Hij deed de deur weer dicht.

— Zoo handelen wij bij ons met zulke snuipers, zei hij, zich weer neer zettend.

De voerman op den bok had niets bemerkt.

— Jongen, gij durft, sprak een der passagiers.

— Was hij geen lafaard om een meisje te mishandelen?

— Maar mijnheer, ge zult u voor mij in last brengen, zei Anna.

— Misschien... maar ik kon geen onrecht zien...

— Ge hebt meer te doen gehad met Franschen? meende de boer van Lissewege.

— Vriend, daarover zwijg ik liever, hernam de vreemdeling, en hij sloot weer de oogen.

Sommigen fluisterden over hem. Niemand bekommerde zich om Bertier, die misschien wel gewond op den weg kon liggen.

Te Lissewege stapte de boer uit. Hij zei echter niets over 't geval tot den voerman die weer door reed.

Eindelijk kwam de wagen, na nog eens te Uiterkerke gestopt te hebben, te Blankenberge aan. En de voerman ontving den vrachtprijs.

— Maar waar is Louis Bertier gebleven? vroeg hij aan den laatste, die uitstapte, een vischandelaar.

— O, die ligt misschien in een gracht te slapen.

— Is hij dan onderwege uitgestapt?

— Er uitgegooid!

— Wat? Door wien?

— Door den vreemden snuiter, die zoo even is uitgestapt... Louis begon Anna Goudenaar te stompen en die jonge kerel pakte onzen soldaat van Napoleon beet en duwde hem uit den wagen...

— Maar dat is voor mij een leelijke zaak!

— Wat kondt gij er aan doen? Ge zat op uw bok!

— Ge hadt me moeten waarschuwen.

— Ik treed niet voor dien dronken snoever op. Bertier kan toch alles... Wel, dat hij dan naar huis sukkelt, 't zal hem wat ontnuchteren.

— Ja, maar ik krijg er voor op mijn kop... De kommandant zal het oproer in mijn wagen noemen... Waar is het gebeurd?

— Ergens bij Zuienkerke.

— Dan moet ik terug.

— Om dien schavuit te halen?

— Natuurlijk! Hij mag alles zijn wat hij wil, een dronkaard, een snoever, maar hij is een Fransch soldaat.

Anna Goudenaar had tot den vreemdeling geknikt, maar deze volgde haar en in een donkere straat vroeg hij:

— Jufvrouw, wilt ge me een dienst bewijzen? Toon mij den besten weg naar Oostende.

— Dat is langs het strand.

— Maar daar loopen Fransche douaniers en soldaten.

— Ja... Een andere baan is er niet (1). Ge kunt een pad aan den binnenkant der duinen houden... Maar, mijnheer, vervolgde Anna fluisterend, ik kan u hier wel een visscher aanduiden om u naar Engeland te helpen.

— Ik moet niet naar Engeland...

— O, ik dacht het...

— Neen, ik zou te Oostende willen zijn... Maar vertel dat aan niemand, jufvrouw.

— O, neen, neen... Ik heb al begrepen, dat gij een vreemdeling zijt, die uw streek hebt moeten verlaten. O, pas toch op, mijnheer.

(1) Er was toen nog geen sprake van de Koninklijke Laan natuurlijk.

Door uw moedige daad om mij te beschermen, zal de kommandant u misschien laten opzoeken...

— O, ik maak mij uit de voeten. Hoe kom ik aan de duinen?

Anna wees de richting.

— Dank u, jufvrouw, zei de vreemdeling. En gij zult over 't doel van mijn reis zwijgen, hé?

— Ja, zeker...

— Vaarwel!

En de jonge man verdween in de duisternis, want Blankenberge werd zeer spaarzaam verlicht door enkele hanglantaarns.

— Wie mag hij zijn! mompelde Anna. God behoeft hem. Hij loopt groot gevaar.

II.

Anna Goudenaar had geen moeder meer en woonde met haar vader, die cipier of bewaker was van de kleine gevangenis. Het gaf hem maar een schamel loon, doch Goudenaar verdiende er nog wat bij door bode te zijn op het stadhuis. En Anna maakte kant. Ze had nu haar werk naar Brugge gebracht.

Hartelijk begroette ze haar vader.

— Zoo, kind, zijt ge daar? vroeg Goudenaar. De kant geleverd?

— Ja, vader, en ik heb nieuw werk mee.

— Te beter... De Winter staat vóór de deur...

Anna vertelde dan wat er in den wagen gebeurd was.

— Die akelige Bertier kreeg zijn verdiende loon. Maar die vreemde jongen deed toch een gevaarlijk spel. Als de kommandant hem vindt, krijgen we hem hier in 't kot, zei Goudenaar.

Voor haar vader had Anna geen geheimen en ze deelde hem mee, dat de vreemde jonge man naar Oostende was vertrokken.

— Raar, dat hij over Blankenberge naar Oostende reist. Van Brugge had hij toch een korteren weg.

— Hij zal er zijn reden voor hebben. Maar vader, zeg het aan niemand. Ik heb hem beloofd er over te zwijgen.

— O, kind, ge weet, dat ik heel weinig praat! Mond dicht is nu het voornaamste in dezen ellendigen tijd.

— Ik wilde, dat we hier weg waren. Alleen eigen menschen worden in de gevangenis gestopt en 't is dan net, of wij met de Franschen mee doen, zei Anna.

— Een cipier moet dikwijls tegen zijn zin en zijn hart handelen...

— Laat ons naar Engeland uitwijken bij Joris. Hij zou zoo blij zijn...

— Ik denk er dikwijls over, maar kan niet tot die groote verandering besluiten. Och, dit baantje verveelt me, ik beken het... Vlaamsche gevangenen bewaken en papiertjes uitdragen, meest ongeluksbriefjes aan medeburgers, dat ze dit of dat moeten betalen, boete krijgen, van alles dienen te leveren.

— Vader, we kunnen in Engeland gera-
ken...

— 'k Weet het wel... Misschien na den Winter... Nu is het geen seizoen om te reizen. Maak ons avondeten klaar...

Spoedig was Anna ijverig aan 't werk.

— 'k Zou wel eens willen weten, hoe Bertier thuis geraakt... Hij zal wel alle herbergen aandoen, zei Goudenaar.

— Als hij maar niet gewond is... Ik had naderhand toch wat medelijden met hem. Hij kan daar wel den heelen nacht liggen.

— Wat zei de voerman?

— Die merkte er niets van...

— O, 't zal de andere soldaten wel ter oore komen. En zij moeten hem dan maar gaan zoeken.

Toen Goudenaar en zijn dochter het avondmaal hadden gebruikt, spraken ze gezellig samen. Vader rookte een pijp en Anna zette haar nieuw kantwerk op. Er waren nu geen gevangenen in het hok naast de woning, en dus zaten Goudenaar en Anna rustig.

Maar toen Goudenaar opmerkte dat het bedtijd werd, klonk een luide slag op de deur.

— Wat is dat! riep Goudenaar uit.

— Misschien brengen ze een gevangene, stamelde Anna, en ze dacht met angst aan den jongen vreemdeling.

Vader deed de deur open. Het was Louis Bertier.

Anna voelde zich verlicht.

— Wel, Bertier, nog zoo laat hier? vroeg Goudenaar.

— Ha, daar zij zit... maar zij moet zek waar isse de brigand... Ha, een soldaat van Napoleon uit de voituur smijt... Pif, paf, poef... hij zal zijn gefusiljeer...

Brutaal trad Bertier binnen.

— Waar isse de gaillard, de brigand? schreeuwde hij.

— Zeg eens, Bertier, zoo ge eens begon met u te verontschuldigen over uw gedrag jegens mijn dochter! sprak Goudenaar.

— Wadde! Ik zijn een soldaat van Napoleon...

— Ja, ja, maar majoor Muscar te Oostende is ook een soldaat van Napoleon, en hij wil niet, dat de Franschen burgers lastig vallen. En hij is uw overste! Wat hebt gij mijn dochter te stampen, en in uw dronkenschap! Zijn dat de dappere manieren van een soldaat van Napoleon?

— Maar ikke spreek van dien brigand...

— Mijn dochter kent dien vreemdeling niet.

— Vader, laat hem kletsen! zei Anna. Hij is zeker nog niet nuchter.

— Bertier, ik verzoek u heen te gaan...

— Ha, kij mij wil smijt aan de deur, een soldaat van Napoleon!

— Ja, ik zal u smijt aan de deur, als ge niet vertrekt.

Goudenaar opende de deur.

— Buiten nu, beval hij.

— Ja, maar serieus... ikke moet weet den naam van den brigand...

— Wij kennen den vreemdeling niet en hij is hier niet geweest. Knoop dat nu goed in uw oor!

— Een soldaat van Napoleon... ikke moet zijn gerespecteer...

Maar ongeduldg duwde Goudenaar hem aan de deur en sloot deze.

— De verwaande snoever! bromde hij.

Vader en dochter praatten nog even over Bertier. Toen gingen ze ter ruste. In haar avondgebed gedacht Anna den jongen vreemdeling, opdat God hem beschermen zou.

Den volgenden morgen werd Anna naar het stadhuis geroepen. Een luitenant was bevelhebber te Blankenberge. Hij vroeg aan Anna, wat er in den wagen gebeurd was. Ze vertelde het oprecht.

— Ik zal Bertier een goeden uitbrander geven, zei de luitenant.

Over den vreemdeling sprak hij niet meer. Er waren toch ook in dezen tijd menschen op reis voor zaken.

III.

Een paar weken waren voorbij gegaan. Louis Bertier had zich vrij rustig gehouden, want de luitenant was zeer streng voor hem geweest. Hij had hem zelfs bedreigd zijn verplaatsing aan te vragen uit Blankenberge.

Anna had niets meer van hem gemerkt. En slechts zelden dacht ze nog aan den jongen vreemdeling uit den reiswagen.

— 't Was een zonnige, wat koude dag. Goudenaar kwam laat voor 't middageten.

— Ik moet naar mijnheer Van den Braamburg te Lissewege, zei hij. De luitenant wil van middag met hem jagen. En ik ben verplicht mee te gaan.

— Op jacht, vader? vroeg Anna.

— Als wilddrager. Zoo'n luitenant gebruikt een stadsbode voor alles. Hij doet of ik zijn bijzondere knecht ben. En onze menschen op het stadhuis durven geen neen zeggen...

— Och, vader, in Engeland bij Joris zoudt ge daar geen last van hebben...

— Ik kan toch niet naar Engeland vliegen... De verordeningen op de vischvangst zijn weer strenger geworden. De Franschen vreezen, dat de Engelschen zullen landen om hen hier te verjagen. Onze visschers moeten vlak bij de kust blijven.

— Neef Jacob, zal er zich niet aan storen...

— Stil, kind... De muren hebben soms ooren...

Goudenaar was slecht gezind. Hij zag er tegen op voor jagers te moeten draven op modderige velden en over grachten te springen.

Toen vader en dochter aan tafel zaten, werd

er op de voordeur geklopt. Anna deed open. Een oude man smeekte om een aalmoes.

— Vagebond, scheer u weg! riep Goudenaar.

— Maar vader, 't is Joosje...

Anna gaf den gebogen grijsaard wat.

— Dank u, braaf kind. God zal 't u loonen, ge hebt een goed hart, sprak Joosje.

Hij had al sprekend in de kamer geloerd.

— Vader, waarom zijt ge zoo boos op Joosje? vroeg Anna, toen ze weer aan tafel zal.

— 't Is zulk een gluiper! Waar menschen bijeen staan, moet hij luisteren. Tot ons volk spreekt hij kwaad van de Franschen en, als hij bij hen is, fleemt hij ze. Joosje is valsch...

— Och, ja, een bedelaar praat met ieder mee.

Goudenaar had geen tijd om zijn gewoon noenslaapje te doen. Hij moest dadelijk heen. Anna voelde medelijden met hem. Wat recht had zoo'n Franschen luitenant om van hem zijn knecht te maken! Maar recht in dezen tijd!

— O, kon vader besluiten naar Engeland te vertrekken. Neef Jacob zou er ons wel brengen.

Goudenaar vertrok met den luitenant naar de velden achter Uitkerke. Hij moest de wei-

tasch en het geweer van den officier dragen. Goudenaar liep te wrokken.

— 'k Zou het geweer wel vóór zijn voeten willen gooien, dacht hij. Maar dan dwong die sijnjeur den burgemeester mij mijn baantje af te nemen en zat ik zonder werk. Anna heeft gelijk: in Engeland zou ik rustiger leven.

Joris, zijn zoon, een stuurman bij de koopvaardij, woonde ginds. Hier had de jonge man zijn brood niet meer kunnen verdienen. Nu en dan zond hij een brief mee met smokkelaars en altijd vroeg hij zijn vader en zuster naar Ramsgate over te komen.

— Kon ik er maar toe besluiten, dacht Goudenaar. O, die lastige reis.

De luitenant stapte vooruit. Hij kende geen Vlaamsch en Goudenaar geen Fransch. En nu was er geen tolk als op het stadhuis.

— Net goed, dacht Goudenaar, dan behoef ik met den snuiter niet te praten.

Ze kwamen aan een kasteeltje. Daar woonde Van den Braamburg, die zeer bevriend was met den Franschen officier. Hij werd te Blankenberge, Uitkerke of Lissewege niet geacht, want hij leidde een losbandig leven.

— Ha, Goudenaar, speelt gij voor wilddrager, dat zal uw stramme beenen wat los ma-

ken! spotte Van den Braamburg. Als ge uw best doet, krijgt ge straks een borrel.

— Ik heb van u geen borrel nodig! bromde Goudenaar.

— Wat een brutale bek!

— Ja, dat kan wel...

— Koest nu of ik leg den loop van mijn geweer eens over uw rug!

— Dat zou u slecht kunnen bekomen.

Van den Braamburg zei iets in 't Fransch tot den luitenant, die dan Goudenaar een wenk gaf zijn mond te houden.

't Was maar 't verstandigst kalm te blijven. Anna had gelijk. Ze moesten naar Engeland trekken!

De jacht begon. 't Verheugde Goudenaar dat er zich niet veel wild vertoonde. Er werd in deze tijden van armoede geweldig gestroopt. Een konijn en een haas waren zoo welkom, nu 't voedsel zoo duur kostte.

Toch moest Goudenaar heele einden loopen en hij was erg vermoeid, toen de luitenant eindelijk besloot naar Blankenberge terug te keeren. De twee vrienden namen afscheid.

— Waart ge daar straks niet zoo brutaal geweest, er zou nu een fooi voor u overschieten, zei Van den Braamburg tot Goudenaar.

— Ik heb van u geen geld noodig! klonk het terug.

Goudenaar stapte heen. De weitasch woog niet zwaar. Maar de luitenant liet hem ook zijn geweer dragen.

Op een dijkje kwam een zonderlinge man. Hij leek wel een Djypt in zijn wijden mantel. Goudenaar keek om, en zag, dat die oude man Van den Braamburg aansprak. Wat zaken hadden die twee?

Halverwege het stadje haalde Van den Braamburg, die hard geloopt had, den luitenant in, en hijgend vertelde hij hem iets. Hun gesprek duurde eenige minuten.

— Goudenaar, vroeg Van den Braamburg toen, hebt gij in de laatste dagen den vreemden, jongen man nog gezien, die een paar weken geleden met uw dochter van Brugge is gekomen?

— Mijn dochter is met geen vreemden man van Brugge gekomen. Die heer zat in den wagen. Zij kende hem niet.

— Lomperik, ik vraag u dien uitleg niet. De luitenant wil weten of gij den kerel in de laatste dagen nog gezien hebt.

— Ik heb hem nooit gezien... dien avond niet en nadien evenmin.

— En uw dochter?

— Ook niet!
— Maar geen leugens, hoort gel
— Waarom zou ik liegen?
— 't Kon u leelijk opbreken... Denk eens goed na!

— Ik behoef er niet over na te denken. Ik weet niets van een vreemden, jongen man af.

Van den Braamburg en de luitenant spraken weer samen.

— Ze wantrouwen dien vreemdeling, dacht Goudenaar. En nu merk ik, dat de valsche jonker met de Franschen heult. Die Djypt is zijn spion en heeft nieuws gebracht. Wat verachtelijk volk!

Van den Braamburg ging mee tot Blankenberge en aan 't kwartier van den luitenant, kon Goudenaar huiswaarts keeren.

Vermoeid zonk hij in zijn zetel neer. Anna maakte vlug 't eten voor hem klaar. De vader begon over den jongen vreemdeling.

— O, zou hij hier nog rond dolen! zei Anna verschrikt. Moest ik weten, waar hij was, 'k waar-schuwde hem.

— Kind, pas toch op. Hij kon wel tot oproer aanzetten.

— Dan doet hij het uit liefde voor zijn land.

— Ja, maar ge zoudt u zelf in last brengen.

— Hij zag er zóó eerlijk en moedig uit. En

dus is jonker Van den Braamburg een verrader!

— Ja! Maar wie mag die Djypt zijn?

— Ik heb hem al meer gezien, meest des avonds.

— Waar moet die kerel zich mee? Dat hij evenals zijn ander volk paarden koopt, muziek maakt, de toekomst voorspelt, of potten en pannen vertint. Maar van jonker Van den Braamburg is het nog veel verachtelijker.

Anna voelde zich bedrukt. Ze had medelijden met den onbekende. Maar ze kon toch niet de duinen tot Oostende afloopen, om hem te waar-schuwen.

Toen dien avond Goudenaar wat sluimerde bij den haard en Anna spellewerkte, klonken er eensklaps stemmen vóór het huis. Men bonsde op de deur.

Goudenaar schoot wakker.

— Wat is dat? vroeg hij.

Anna deed reeds open. En de luitenant en soldaten traden met een gevangene binnen. Anna schrok. De gevangene was de jonge man uit den reiswagen.

— Hier is iemand, die logies noodig heeft, zei de luitenant.

Anna verstond wat Fransch.

— Herkent gij hem als den persoon, die een

paar weken geleden den soldaat Bertier uit de diligence gooide? vroeg de officier.

En Anna moest wel bevestigend antwoorden.

— Daarvoor houden we hem niet aan, her-nam de luitenant. Maar zoo weet ik, dat hij toen reeds naar deze streek afzakte. De snuiter zegt, dat hij hier is voor zaken, maar men heeft hem in gesprek gezien met een visscher, en ook heeft hij hier en daar inlichtingen gevraagd over de aanwezigheid van soldaten in 't ronde. En ik houd hem voor een spion, die de Engelschen helpt. We zullen eerst eens inlichtingen vragen in zijn eigen stad. Hij zegt, dat hij van Leuven is. Wie weet, wat hij daar uitvoerde. En intus-schen moet hij in de gevangenis.

Goudenaar had dit al begrepen en nam den sleutel van het gebouwtje, dat tegen het huisje was aangebouwd, maar een afzonderlijke toegang bezat aan de straat.

De gevangene sprak geen woord. Hij deed of hij Anna niet herkende. Zeker om haar niet in ongelegenheid te brengen.

De jonge man werd in de gevangenis gestopt.

— Ge heeft hem brood en water, zei de luitenant tot Anna. En nacht en dag zal een schildwacht vóór de deur staan, want ik geloof, dat ik

nu groot wild in 't net heb. Blijkt hij een spion te zijn, dan is de kerel voor den kogel.

De luitenant en zijn gezelschap gingen heen, en alleen één soldaat bleef als schildwacht achter.

Goudenaar en Anna zaten weer in de kamer. Het meisje zou den jongen man nog zijn voedsel brengen. Ze verborg onder het brood een stukje spek. Zoo trad ze buiten.

— Brengt ge dien jongen wat eten? vroeg de schildwacht.

— Ja...

— Ik denk, dat de sukkel niet veel meer noodig zal hebben, want, als hij een spion is, wordt hij neergeschoten. 't Is jammer van zulk een flinken knaap. Maar een oorlogstijd is wreed. Moet ge geen licht hebben?

— O, neen! 't Hokje is niet groot.

— En de gevangene zal u niets misdoen. Hij ziet er treffelijk uit.

Anna draaide den sleutel om en opende de deur, welke ze weer dicht deed achter zich.

— Mijnheer, zei ze, ik ben de dochter van den cipier... en breng u wat eten.

— O, jufvrouw, ik herkende u dadelijk, maar ik zweeg, want ik wilde u niet in moeilijkheden brengen. Die Franschen zijn dadelijk wantrouwend.

— O, mijnheer, waarom zijt ge in de streek blijven rond dolen...

— Omdat ik mijn plicht moest doen! Maar laat ik niet veel zeggen, de schildwacht zou het hooren en overdragen.

— Hij verstaat geen Vlaamsch. O, mijnheer, ge zijt in groot gevaar...

— Ik weet het... Dat is het lot van een soldaat...

— Een soldaat, mijnheer!

— Jufvrouw, ik heb in u volle vertrouwen... Ik dien op de Engelsche vloot, die strijdt tegen de tyrannie van Napoleon. En ik werd herwaarts gezonden met een opdracht, die ik vervuld heb...

— O, kan ik iets voor u doen? vroeg Anna uit medelijden. Gij hebt familie te Leuven?

— Neen, dat maakte ik den luitenant wijs. Mijn ouders wonen te Antwerpen... Moeten ze mij neerschieten, wilt ge dan aan mijn vader en moeder laten weten, dat ik moedig ben gestorven voor de zaak der vrijheid. 't Adres is: Dewilde, Sint Jacobsmarkt, te Antwerpen. Mijn vader is een koopman.

— Maar mijnheer, zijn er bewijzen tegen u?

— Ze hebben niets gevonden...

— O, dan kunnen ze u niet ter dood veroordeelen...

— Er zal iets gebeuren... ik kan u niet zeggen wat... maar als ik niet bijtijds door vrienden gered wordt, zullen de Franschen me dooden.

Anna kon niet te lang blijven. De schildwacht leek een goede kerel, maar hij mocht niet wantrouwend worden.

Het meisje ging dus heen en vertelde aan haar vader, wat de gevangene haar meegedeeld had...

— Wees voorzichtig, waarschuwde Goudenaar. Ge zoudt uw eigen veiligheid in gevaar brengen.

— Als die jongen gedood wordt, hebben die Djypt en Van den Braamburg het op het geweten...

— De jonker zal Judasgeld opstrijken. Hij heeft zijn fortuin bijna geheel verboemeld en nu aast hij op zulke inkomsten, de ellendige lafaard.

Anna was zeer bekommerd om Dewilde. Den volgenden dag bracht ze hem weer eten, maar nu stond er een barsche schildwacht en hij ging mee binnen, zoodat Anna geen gesprek durfde voeren.

IV.

Weer was een dag voorbij. Anna zat na het ontbijt te spellewerken. Haar vader kwam opgewonden van het stadhuis terug.

— O, er is groot nieuws, zei hij. De Engelschen zijn te Oostende geland.

— O, vader! En zijn ze meester van de stad?...

— Nog niet... Er wordt gevochten... Ons handjevol soldaten is er heen. Engelsche schepen liggen op de reede van Oostende.

— O, vader, dat is de gebeurtenis, waarop mijnheer Dewilde doelde.

— Ja... Hij zal het hier voorbereid hebben. Ik ben zeker, dat hij eenige visschers heeft gehuurd, die in 't geheim de Engelsche schepen tegemoet gevaren zijn, om ze den weg te wijzen tusschen de Vlaamsche banken.

— O, vader, misschien zullen ze ons van de Franschen bevrijden!

— God geve het...

Er was ook opgewondenheid te Blankenberge waar het nieuws diepen indruk maakte. Goudenaar moest terug naar 't stadhuis.

Wat later tikte de schildwacht op het raam.

— Weet ge 't nieuws al? vroeg hij.

— Van de Engelschen te Oostende?

— Ja... Maar ze zullen de stad niet nemen. Majoor Muscar, de bevelhebber van Oostende, zal niet wijken. Er zijn maar een twee honderd soldaten uit Oostende, doch die van Brugge, Nieuwpoort en Gent komen ter hulp. De kerel van hier binnen heeft aan dien aanval meegedaan en zal er den kogel voor krijgen.

Joosje, de bedelaar, kwam om den hoek.

— Anna, een aalmoes, vroeg hij.

— Die man heeft een gemakkelijken stiel, zei de schildwacht.

— Och, hij is oud en versleten...

Anna ging in huis om wat geld te halen. Joosje volgde haar.

— Hebt gij geen medelijden met dien jongen man? vroeg hij zacht.

— Och, ja...

— Heeft hij u niet verteld, wat hij in onze streek kwam doen?

— Joosje, als ge dat weten wilt moet ge het hem zelf vragen.

— O, 't is maar uit nieuwsgierigheid.

— Hier hebt ge wat, Joosje... Ik moet werken.

— God loone 't u, braaf kind.

In groote spanning wachtte Anna de gebeurtenissen af.

En inderdaad er werd te Oostende hardnekkig

gevochten. Van twintig schepen waren vijf en twintig honderd Engelschen geland, onder bevel van Generaal Coote. En de Fransche majoor Muscar kon in 't begin slechts 150 Franschen tegenover hen stellen. De Engelschen lieten de sluis der Brugsche vaart springen. De stad werd beschoten. Op veel plaatsen brak brand uit. Onder bevel van burgemeester Van Iseghem werden de vlammen bestreden. Uit Brugge kwamen 500 Franschen aan. De bezettingen van Gent en Nieuwpoort waren op weg.

Maar de Engelschen schenen plots bevreesd. Er was een storm opgestoken en om niet op de zandbanken geworpen te worden, moest admiraal Popham zijn schepen in volle zee brengen. Er was geen steun meer van de vloot. Dit ontmoedigde de Engelschen.

De Franschen vielen heftig aan. Majoor Muscar wilde van geen wijken weten. Tegen den avond gaven de Engelschen zich over. De aanval was mislukt.

V.

Louis Bertier kwam dien avond nog in het huisje van Goudenaar.

— Isse leelijk afkeloopt voor de Enkelsman te Oostende, zei hij. Ha, zij wil vekt teken de sol-

daat van Napoleon... Wij heb ze slaak kekeef, snoefde Bertier, die niet aan den strijd deelgenomen maar te Breedene op schildwacht had gestaan. En morken, vervolgde Bertier, komt majoor de Muscar voor den vent hier in de prison... allez, tribunaal... en de gaillard zal dood zijn geschiet... pief, poef...

En grijnzend keek Bertier Anna aan.

— Ikke moet staan als skildwacht, vervolgde hij. Ikke niet kan slaap, maar isse niemendal dadde. Ikke zal zork dat de brigand niet kan wekloop... Ha... hij zal leer mij smijt uit de diligence...

— Bertier, de schildwacht staat vóór 't gevang, maar niet hier in huis. snauwde Goudenaar.

— Ja, ja... ik zal oplet... attention... Kij zult zeker skreeuw morken als ze pief paf doen, treiterde hij Anna.

—————
Dewilde had van Anna vernomen, wat er te Oostende gebeurde. In spanning zat hij den heelen dag in zijn kleine gevangenis. En nu was het avond. Kwamen de Engelschen hem niet bevrijden?

Anna bracht zijn eten. Maar Bertier kwam mee. Anna zei niets, doch Dewilde las op haar gelaat, dat alles mislukt was.

Bertier lachte hoonend. Dewilde bleef weer alleen. Hij begreep wat zijn lot zou zijn. Morgen krijgsraad en de kogel. De arme gevangene dacht aan zijn ouders. Een traan welde op.

— O, God, bescherm en troost vader en moeder, bad hij. En geef mij moed om te sterven voor mijn land.

Hij strekte zich op een smalle matras uit, maar kon niet slapen. Buiten stapte de schildwacht heen en weer. Traag kroop de tijd voorbij. Dewilde hoorde gerucht aan den binnenmuur. Wat kon het zijn? Hij luisterde... Na eenigen tijd viel een lichtstraaltje naar binnen. Er was dus een opening. Dewilde rees op.

— Probeer of ge er door kunt, fluisterde Anna. Maak geen gerucht.

Dewilde wrong zich door het gat en ontroerd stond hij dan in de kamer van den cipier. Anna gaf hem een ouden kapmantel van haar moeder.

— We moeten dadelijk vluchten, zei ze. Als de schildwacht iets merkt, is het te laat.

— Maar gij en uw vader? fluisterde Dewilde.

— We vertrekken ook naar Engeland. We waren het al lang van plan.

Ja, Goudenaar had nu het besluit genomen, zich naar zijn zoon te begeven. Toen Anna zoo warm pleitte voor de redding van den gevangene, zei de cipier:

— Ge hebt gelijk. 't Is onze plicht dien jonkman te helpen. En ik ben al deze verdrukking beu ook.

Vader en dochter hadden twee pakken gemaakt. Veel konden ze niet meenemen. Ze slopen door de achterdeur heen. Bertier merkte er niets van. Langs een achterweg kwamen ze aan de duinen. Anna klopte op de deur van een hut. Spoedig werd er open gedaan door een jongen visscher.

— Neef Jacob, we komen uw hulp vragen, zei het kordate meisje.

— O, ik begrijp het al... ge hebt den gevangene verlost...

Maar plots sprong Jacob eenige stappen vooruit. Hij had een gedaante bemerkt, greep ze vast en sleurde ze in huis.

— De Djypt, zei Anna verschrikt.

Maar Jacob trok den ouden man den valschen baard af en rukte zijn mantel weg.

— Joosje! riep Anna uit.

— Ik heb het al lang gedacht, dat die valsche schelm een spion voor de Franschen was, zei Jacob. Ik zal hem in zee gooien.

— Ge moogt hem niet dooden, sprak Anna.

— De vent verdient het toch! bromde Goudenaar. Nu weet ik, waarom hij zoo rond ons huis loerde en naar binnen keek. Hij vermoedde, dat

we den gevangene zouden helpen. En hij heeft hem verklikt aan Van den Braamburg.

Dewilde en de visscher kenden elkaar reeds, want Jacob had de Britten den weg gewezen. Ze vertrokken nu allen; ook Joosje moest mee.

Bertier vond het 's morgens vreemd, dat Goudenaar en Anna zich niet vertoonden. Hij klopte op de deur, maar kreeg natuurlijk geen antwoord. Hij had zelf geen sleutel van de gevangenis. Hij vond de achterdeur open en trad binnen. Hij zag de opening in den binnenmuur.

— Ze zijn met den gevangene gevlucht! kreet hij ontsteld.

Vlug liep hij naar den luitenant. Deze was woedend en begon met Bertier uit te schelden. Dan liet hij de soldaten en gendarmen naar de vluchtelingen zoeken, maar te vergeefs.

De visscher bracht de vluchtelingen veilig naar de Engelsche schepen.

— Ik hoop in betere tijden naar Blankenberge terug te keeren, zei Goudenaar. Maar nu ben ik blij uit al die verdrukking te zijn.

De Engelsche kommandant ondervroeg de vluchtelingen. Hij had geen medelijden als Anna en liet Joosje aan den mast ophangen. Het lijk werd in zee gelaten. Dat ging zoo in die dagen. Men bewonderde aan boord het gedrag van Anna.

Veilig bereikten vader en dochter Engeland. en te Ramsgate vonden ze Joris, die zeer verblijd was.

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een
moedig meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het
Kermismeisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van
Goud; 15. 't Verdrongen land van Saaftinge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De
hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St. Niklaas in 't
Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De
jongens van West-Roozebeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge;
35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders
van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48.
Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't
Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en
Jenny; 61. Streng Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen
van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leentje
van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van
Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen;
Naasteliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas liep;
90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes;
97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threëje;
110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. On-
schuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De
wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachster; 128.
De gelaasde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Mer Vakantie; 132.
Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom
Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouteren;
145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de
Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Goud
in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158.
Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered
door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den
Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge
Heid; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuur-
lijke Reis; 174. Een vreeselijke avond; 175. De gevluchte slaaf; 176. In de
vliegmachtiag; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd;
180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de
Cow-boy; 189. De Heid van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192.
Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195.
Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghisrel; 202. De Spaansche Furie; 203. De
Beoeding van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van
't Regiment; 212. Betoonde Naasteliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongens-
batten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groote
Broet; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prairie; 221. Leo's
Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 233. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman;
225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227.
Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De
Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Kleine
Oorlog; 234. De Heidendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in
Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

— BLKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert. Baesrode.

DE DOCHTER VAN DEN CIPIER

